

ΛΑΤΙΝΙΚΑ – ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ 2017

ΛΥΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ. ΜΠΟΥΝΤΟΥΚΑ

A1.

Νόμισε ότι ερχόταν προς το μέρος του ένας άνθρωπος με πελώριο μέγεθος και βρόμικο πρόσωπο, όμοιος με μορφή/εικόνα νεκρού. Μόλις τον κοίταξε ο Κάσσιος, τον έπιασε φόβος και επιθύμησε να μάθει το όνομά του. Εκείνος απάντησε ότι ήταν ο Πλούτωνας.

.....

Στον Λατινικό πόλεμο ο Τίτος Μάνλιος, ύπατος, που καταγόταν από αριστοκρατική γενιά, είχε την αρχηγία του στρατού των Ρωμαίων. Όταν αυτός κάποτε έφευγε από το στρατόπεδο, διέταξε να απέχουν όλοι από τη μάχη. Αλλά λίγο αργότερα ο γιος του πέρασε έφιππος μπροστά από το στρατόπεδο των εχθρών και από τον αρχηγό των εχθρών προκλήθηκε σε μάχη μ'αυτά τα λόγια: [...].

.....

Δε σου πέρασε η οργή όταν εισέβαλλες στα σύνορα της πατρίδας; Παρ' όλο που είχες φτάσει με εχθρική και απειλητική διάθεση, γιατί, όταν είδες τη Ρώμη, δε σου ήρθε στο μυαλό: «μέσα σ' εκείνα τα τείχη βρίσκονται το σπίτι και οι θεοί του σπιτιού (μου), η μητέρα, η σύζυγος και τα παιδιά (μου)»; Λοιπόν, αν εγώ δε σε είχα γεννήσει, η Ρώμη δε θα πολιορκούνταν· αν δεν είχα γιο, θα πέθαινα ελεύθερη σε ελεύθερη πατρίδα. Εγώ τίποτα πια δεν μπορώ να πάθω κι ούτε θα είμαι τόσο δυστυχημένη για πολύ καιρό: αλλά αντίθετα, αν συνεχίσεις, αυτούς τους περιμένει ή πρόωρος θάνατος ή μακρόχρονη σκλαβιά.

B1.

ingenter

facies

simillimo

quae

exercitus

proeliis

minaciora

illud

penatium

nulli rei

diutius

miser

hac

morte

servitutis

B2α.

existimem

veniendo

aspice

concupient

praeesse

abisset

abstenturam

habebuntur

passuram esse

possitis

B2β.

Ενεστώτας: ingrediamur

Παρατατικός: ingrederemur

Μέλλοντας: ingressuri simus

Παρακείμενος: ingressi simus

Υπερσυντέλικος: ingressi essemus

Συντελεσμένος Μέλλοντας: -

Γ1α.

magnitudinis: γενική της ιδιότητας στο “hominem”

consul: ομοιόπτωτος προσδιορισμός, παράθεση στο “T.Manlius”

aliquando: επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου που προσδιορίζει το ρήμα “abiret”

animo: αφαιρετική οργανική του τρόπου που προσδιορίζει το ρήμα “perveneras”

miserrima: κατηγορούμενο στο εννοούμενο υποκείμενο “ego” μέσω του συνδετικού ρήματος “futura sum”

Γ1β.

- “Respondit ille se esse Orcum” : το υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου “esse” είναι το “se”. Βρίσκεται σε αιτιατική, διότι έχουμε ταυτοπροσωπία σε ειδικό απαρέμφατο, οπότε το υποκείμενο τίθεται οπωσδήποτε σε αιτιατική και δεν παραλείπεται (λατινισμός).

- “Ego nihil iam pati possum”: το υποκείμενο του τελικού απαρεμφάτου “pati” είναι το “Ego”. Βρίσκεται σε ονομαστική, διότι έχουμε ταυτοπροσωπία.

Γ1γ. “...dux hostium his verbis proelio filium laccessivit”

Γ1δ. - T.Manlius, qui natus erat (ή est)

- Dum (tu) ingrederis(-re)

Γ2α. – Υπόθεση: si pergis (si + Οριστική Ενεστώτα)

Απόδοση: at contra hos aut immatura mors aut longa servitus manet

(Οριστική Ενεστώτα)

Είδος: Ανοιχτή Υπόθεση στο Παρόν (Απλός και Ανεξάρτητος Υποθετικός

Λόγος)

- Υπόθεση αντίθετη προς την πραγματικότητα στο παρελθόν:
Υπόθεση: si perrexisses (si + Υποτακτική Υπερσυντελικού)
Απόδοση: at contra hos aut immatura mors aut longa servitus mansisset

(Υποτακτική Υπερσυντελικού)

- Υπόθεση δυνατή ή πιθανή για το παρόν και το μέλλον:
Υπόθεση: *si pergās* (υποτακτική ενεστώτα)
Απόδοση: *at contra hos aut immatura mors aut longa servitus maneat*

(υποτακτική ενεστώτα)

Γ2β. Η δευτερεύουσα πρόταση είναι επιρρηματική υποθετική και αρνητική, οπότε μετατρέπεται στην υποθετική μετοχή “*non habens*” η οποία τίθεται σε ονομαστική, διότι είναι συνημμένη στο εννοούμενο υποκείμενο “*ego*” του ρήματος “*essem*”:

“...*filium non habens libera in libera patria mortua essem*”

Γ2γ. – *Quem (=eum) simul aspexit Cassius*: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον χρονικό σύνδεσμο *simul* και δηλώνει το προτερόχρονο. Εκφέρεται με Οριστική, διότι η πράξη μάς ενδιαφέρει από καθαρά χρονική άποψη και συγκεκριμένα με Οριστική Παρακειμένου, διότι αναφέρεται στο παρελθόν.

- *Cum aliquando castris abiret*: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον ιστορικό - διηγηματικό σύνδεσμο *cum*. Εκφέρεται με Υποτακτική, διότι υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση της κύριας (“*Is edixit*”) με τη δευτερεύουσα πρόταση δημιουργώντας μία σχέση αιτίου και αιτιατού ανάμεσά τους. Συγκεκριμένα εκφέρεται με Υποτακτική Παρατατικού (“*abiret*”), διότι εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (“*edixit*”) και σύμφωνα με τους κανόνες της ακολουθίας των χρόνων δηλώνει το σύγχρονο στο παρελθόν.